

Crazy for God

De stichting l'Abri werd in 1955 opgericht door Francis en Edith Schaeffer met het doel om jonge mensen te helpen hun christelijke geloof te verantwoorden in de moderne tijd. Frank Schaeffer was aanvankelijk het enfant terrible van de Schaeffers. Later maakte hij twee documentaires met zijn vader en werd hij een van de voorvechters in de Pro Life-beweging in de VS. Zijn af en toe hilarische boek *Crazy for God* moeten we niet lezen als een afrekening, maar veeleer als het verslag van een persoonlijke zoektocht.

Wat betekent het om ouders te hebben met een missie? Frank Schaeffer is een meesterlijke verteller. Van hem zul je niet horen dat zijn ouders gefaald hebben. Evenmin zal hij beweren dat zijn vader een profeet was.

Zijn moeder Edith was een onvermoeibare gelovige, die uren kon bidden, allerlei huishoudelijke taken in de gemeenschap op zich nam, aandacht had voor mensen en daarnaast tijd vond om boeken te schrijven en lezingen te houden. Het belangrijkste motief in haar leven was waarschijnlijk te bewijzen dat je gelovig christen kunt zijn en toch ook cultureel ontwikkeld. Edith Schaeffer hield van literatuur, dans en muziek en nam ondanks de financiële beperkingen die zij had, haar kinderen altijd mee naar concerten. De literaire ontwikkeling van Frank Schaeffer begon met de Bijbelse en niet-bijbelse verhalen die zijn moeder 's avonds aan hem voorlas.

Schaeffer beschrijft hoe hij als kleine jongen zijn eerste vragen begon te krijgen bij het geloof. Waarom moeten we God vragen om dingen, die Hij al weet? Over de levensstijl van ouders begon hij zich ook vragen te stellen. Zijn ouders waren altijd bezig met kunst en cultuur en toch zagen ze het als het allerhoogste, als iemand die in 'de wereld' heel veel had bereikt, daarna alles opgaf 'voor de Heer'. 'Wij waren outsiders en deden er alles aan om voor insiders aangezien te worden, om vervolgens insiders over te halen outsider te worden' (52).

Een andere ontdekking die Frank Schaeffer deed, was dat de evangelische zwart-wit-schema's toch niet helemaal bleken te kloppen. Op school hield hij zijn achtergronden verborgen en ontdekte hij dat er ook gematigde gelovigen bestonden. Later kon hij het goed vinden met zijn Rooms-katholieke schoonouders. De tweedeling gered of verdoemd komt niet overeen met de dubbelzinnigheid van wie wij mensen zijn. Schaeffer: voor triviale zaken als de aanschaf van een koelkast hebben we vaak goede redenen, maar voor onze keuze's in geloof hebben we nooit echt goede redenen (102).

In het boek komen ook zaken aan de orde, die je onthullend zou kunnen noemen. Zijn inmiddels beroemde vader schreef in zijn boeken met reserve over de kunst uit de Renaissance. Deze kunst heeft een grote schoonheid, maar volgens Schaeffer staat de mens erin centraal en dat kan nooit goed zijn. Bij privé-uitstappen liet Schaeffer zich echter nooit zo uit. Frank concludeert dat zijn vader meer door schoonheid dan door theologie werd bewogen. Nog persoonlijker wordt het als Frank S. zich uitlaat over de depressies en stemmingen van zijn vader. Je merkt echter dat het hem er niet om gaat om uit de school te klappen, maar veeleer om te begrijpen hoe de dingen werken, hoe het zit. Het boek bevat duistere passages over de houding van zijn vader, maar evenzeer vertelt hij over zichzelf over zijn seksuele losbandigheid en hoe hij zijn dochter aan de haren over de grond trok.

In detail beschrijft hij de contacten die hij had met grootheden als Jerry Falwel, Pat Robertson en Billy Graham. Door zijn pro-life-activiteiten gingen alle deuren in de VS voor hem open. Zijn vader stond echter altijd gereserveerd tegenover christelijk rechts. De uitgangspunten van

l'Abri waren juist begrip hebben voor de moderne cultuur en voor mensen met moeilijkheden. Harde standpunten pastten daar niet in. In tegendeel de termen 'plastic' en 'bourgeois' sloegen bij Schaeffer vaak op de gesloten christelijke wereld. Op die manier had hij eind jaren zestig aansluiting bij de hippiebeweging. Hij inspireerde de oprichters van de Jesus Movement. Door de aansluiting bij jongeren verdwenen de laatste taboes in de familie Schaeffer. Er was geen verbod meer op alcohol en bepaalde muziek. Juist door deze aansluiting kreeg vader Schaeffer gezag in de evangelische beweging, die de greep dreigde kwijt te raken op de komende generatie.

Bij de kinderen ontstonden in een later stadium grote ideologische geschillen. Sommige zussen van Frank hebben het later moeilijk gekregen met de druk die zij hebben ervaren vanuit hun ouders. Frank Schaeffer kreeg een weerzin tegen dogmatiek en sloot zich aan bij de Orthodoxe kerk.

Alles opgeven voor de Heer. In het laatste hoofdstuk neemt Frank zijn moeder mee naar een hotel, waar de oude Jazz van haar jeugd op de piano wordt gespeeld. Hoewel zijn moeder slecht zicht heeft, danst ze op de melodieën die ze vroeger afwees. Frank mijmert over zijn moeder: misschien is dit de verhoring van zoveel gebeden; zijn moeder die in haar jeugd het dansen opgaf en na vele jaren ontdekt dat ze mag zijn wie ze is, dat ze zich mag verheugen, dat ze mag dansen...

Frank Schaeffer, *Crazy for God, How I Grew Up as One of the Elect, Helped Found the Religious Right and Lived to Take all (or Almost All) of It Back*, Da Capo Press 2007, 417 pag